

una estàtua de pedra del poeta obra de Damià Campeny al costat de la del bisbe Armanyà, que es va inaugurar el 26 d'octubre de 1890. Els més interessats podran resseguir la història dels Cabanyes fins al cementiri on des de 1953 reposen les despulles del poeta. Manuel, tot i que va morir a Vilanova i la Geltrú, va acabar enterrat al cementiri de la Granada a causa de la «falta de sintonia» que la família tenia llavors amb el rector de la parròquia. El cementiri triat va ser perquè els Cabanyes, una família noble i benestant després de la patent que li havia atorgat el rei Carles I, hi tenia casa i hisenda. El retorn al panteó familiar va ser complicat; si bé es va fer un intent el 1867, sense èxit, les despulles no van tornar fins al 1 de novembre de 1953.

El romanticisme es va caracteritzar des dels inicis literaris per la rebel·lia contra les normes neoclàssiques. A partir de les arts, la cotilla de les normes es veia com una nosa per al desenvolupament de les societats, cada cop més abocades al progrés. Aquest esperit portava cap a l'humanisme, l'exaltació de l'individu i les seves capacitats. Això que el visitant s'endú quan acaba un itinerari i travessa la porta de fusta que dóna a un espai verd acompanyat de palmeres.

Entre les parets d'aquesta masia vilanovina hi havia rebel·lia també contra les normes establertes i els personatges de la família van saber-la canalitzar en creativitat, des de la literatura, passant per l'art o per la ciència. La història dels Cabanyes no està tancada. El descendent més conegut de la nissaga ara, Oriol Pi de Cabanyes, continua investigant les petjades de la seva família i continua emportant-se sorpreses. Ell nega que el factor creatiu estigui marcat als gens dels Cabanyes, però n'hi ha molts que en dubten, potser amb raó. Una passejada que s'ho val i que es pot acabar amb un pícnic just davant, com fan molts vilanovins cada diumenge.

ORIOI PI DE CABANYES **Escriptor**

«L'avi era un home alegre»

ALBERT MERCADER
Després d'anys abocat a la seva producció literària, l'escriptor i periodista Oriol Pi de Cabanyes estudia ara fer un relat sobre la seva família i sobre els records d'infantesa a la masia que ara s'ha convertit en centre d'interpretació del romanticisme. La seva nissaga dóna per a una trilogia o potser més.

—Com era el seu avi, el pintor Alexandre de Cabanyes?

—«Molt gran, jo sempre el recordo gran. Quan ell va morir jo tenia 22 anys i ell, 95. De records d'ell en tinc molts: pintant al seu taller, als capvespres els dies d'hivern veient la televisió, al Nadal, acompanyant-lo amb el cotxe que ell conduïa o fent anotacions quan jo tenia 15 o 16 anys de coses que m'explicava... L'avi era un home molt alegre, amb moltes ganes de viure, un gran esperit de superació, i un home que no es deixava ajudar mai malgrat la seva edat. Despreocupat, molt modernista. El seu món era el de la creativitat, la música i l'art, però tenia molt de respecte per la nissaga, pels seus avantpassats.»

—La figura del seu avi potser ha quedat una mica oblidada, fins i tot al Garraf.

—«Déu n'hi do el reconeixent que va tenir en vida, però potser ara la seva figura està una mica eclipsada pel Manuel. No hi estaria de més una exposició antològica de la seva obra.»

—Amb tants noms destacats a la nissaga no és d'estranyar que estigui eclipsat.

—«I no només els que sabem sinó que en continuen apareixent. Fa poc ens hem assabentat que el germà del pare del meu avi, l'Isidoro de Cabanyes, nascut a Vilanova i la

Oriol Pi de Cabanyes, a l'antiga biblioteca familiar. / A.M.

Geltrú i instal·lat a Madrid, va ser un dels pioners de l'energia elèctrica a Espanya i solar al món. En un article de 1881 ja deia que els avions anirien amb energia elèctrica. I segur que estirant el fil trobem més personatges.»

—Descobreixi-me'n un altre.

—«N'hi ha molts, per exemple el Francesc de Cabanyes. Aquest senyor és de la branca dels Cabanyes d'Argentona, d'on venien. Va ser molt important a la Guerra dels Segadors. Va fer una companyia de

Miquelets i va participar en la victòria de la batalla de Montjuïc.»

—Quins records d'infantesa té de la masia?

—«N'hi ha molts. De passar-hi temporades, als estius, de caps de setmana i de visitar l'avi, fer la verema o trepitjar raïm. El meu lloc preferit és sens dubte la biblioteca, que era un lloc prohibit per a mi quan era petit. El meu avi la tenia tancada amb clau i jo l'hi prenia i hi entrava mig d'amagat, furtivament. Per mi la biblioteca era un lloc misteriós.»